

Ο Μητροπολίτης Μεσογαίας Νικόλαος για το μήνυμα της Αναλήψεως

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής](#)

Για το μήνυμα της εορτής της [Αναλήψεως](#) του Κυρίου κάνει λόγο ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος](#) μέσα από απόσπασμα του βιβλίου του με τίτλο «[Άνελήφθης έν δόξη](#)» που παρουσιάζεται στον ιστότοπο της [Ιεράς Μητροπόλεως](#).

«Τò γεγονòς τῆς Ἀναλήψεως, ένῶ άποτελοῦσε τò τέλος τῆς έπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, στην οὐσία άποτελεῖ τὴν άρχὴ τοῦ γεγονότος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ στις ψυχές τῶν πιστῶν», αναφέρει, μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος.

Και το απόσπασμα ολοκληρώνεται, μεταξύ άλλων, με την επισήμανση του Σεβασμιωτάτου ότι η Εκκλησία μας «μέ πανηγύρεις σάν τὴν παροῦσα θέλει νά γεμίσει τὶς άδειες άπό δύναμη καρδιές τῶν πιστῶν, ὅπως εἴμαστε έμεῖς. Ἔχουμε μιὰ πίστη, ὅπως προανέφερα, άδύνατη σάν κέρακι ποῦ μόλις φυσηξει ὁ

ἀσθενέστερος ἄνεμος σβήνει καὶ ἐξαφανίζεται. Ὁ Θεὸς μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε ἄσβεστες λαμπάδες».

Αναλυτικά το σχετικό απόσπασμα από το βιβλίο «Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ» του Μητροπολίτη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικολάου:

Μήνυμα Αναλήψεως 2024

«Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου»

(ἀπὸ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς)

Τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναλήψεως, ἐνῶ ἀποτελοῦσε τὸ τέλος τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, στὴν οὐσία ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴ τοῦ γεγονότος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ στὶς ψυχὰς τῶν πιστῶν. Ἄς μετα-φέρουμε λίγο τὸν νοῦ μας πέραν ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ γεγονός, ἐκεῖ πὺ πραγματικὰ ξεδιψάει, πὺ ἀληθινὰ διαρκεῖ, πὺ ποτὲ δὲν λήγει καὶ πάντα ἀφήνει βαθειὰ τὰ ἀποτυπώματά του μέσα στὴν ψυχὴ μας καὶ ἀποτελεῖ τὸν ἀληθινὸ ἐορτασμὸ καὶ τὴν πραγματικὴ πανήγυρη.

Ὁ Κύριος παίρνει τοὺς μαθητὲς μετὰ τὴν Ἀνάστασι καὶ ἀρχίζει νὰ τοὺς μυσταγωγεῖ στὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως, νὰ τοὺς φανερώνεται καὶ νὰ τοὺς προκαλεῖ λίγο τὸν διάλογο μὲ τὸν ἑαυτὸ Του ἀναστάντα. Καὶ ἐνῶ στὶς αἰσθήσεις τους πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὑπῆρχε ὁ σταυρὸς καὶ ὁ πιστοποιημένος θάνατος, ἀρχίζει νὰ τοὺς ἀνοίγει τὸ μυαλὸ καὶ νὰ τοὺς ἐμφανίζεται, ὅπως λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς, «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ» (Μᾶρκ. ιστ' 12). Ἀφοῦ ἀκριβῶς τοὺς βεβαιώνει μὲ ἀποδείξεις γιὰ τὸν ἑαυτὸ Του τὴν ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως, τοὺς βγάζει σιγὰ-σιγὰ ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου εἶναι τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν. Ἐκεῖ ἀρχίζει νὰ ἀναλαμβάνεται πρὸς τὸν οὐρανὸ, νὰ τοὺς δίνει τὴν εὐλογία Του, νὰ ἀποχωρίζεται, καὶ ἔκθαμβοι αὐτοὶ νὰ ἀντικρύζουν τὸν ὀριστικὸ πλεόν αἰσθητὸ χωρισμὸ ἀπὸ τὸν Κύριο. Δύο ἄγγελοι τοὺς λένε: «Μὴν παραξενεύεσθε· αὐτὸς ὁ ὁποῖος τώρα σᾶς εὐλογεῖ καὶ ἀνέρχεται πρὸς τὸν οὐρανὸ, δὲν εἶναι μόνον ὁ ἀναστημένος διδάσκαλος, ἀλλὰ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Χριστός, ὁ Θεός».

Αὐτὸ ἐν συντομίᾳ εἶναι τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναλήψεως, τὸ ὁποῖο ἔχει δύο ὅψεις. Ἡ μία εἶναι ἡ ὁρατὴ, αὐτὴ πὺ βλέπουμε ἐδῶ στὴ γῆ καὶ πὺ μᾶς τὴν παρουσιάζουν οἱ εὐαγγελιστὲς καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἡ μυστικὴ, ἡ θεολογικὴ πὺ συμβαίνει στὸν οὐρανὸ καὶ πὺ ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τὴ θέωση τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Ἄς δοῦμε τὴν πρώτη ὅψη.

Λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος ὅτι ὁ Κύριος «μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ» (Μᾶρκ. ιστ' 19). Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἐπαναλαμβάνει τὸν λόγον τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς μαθητὲς: «Ὑμεῖς δὲ καθίσατε δὲ ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ ἕως οὔ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους»

(Λουκ. κδ´ 49)• ἐγὼ θὰ κάθομαι στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρός, ἐσεῖς ἐδῶ καθίστε στὴν Ἱερουσαλήμ, ἕως ὅτου θὰ σᾶς δοθεῖ ἡ ἐπαγγελία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θὰ ἐκπληρωθεῖ ἡ ὑπόσχεση μου νὰ σᾶς στείλω τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Μᾶς ἐμφανίζεται λοιπὸν ὁ Κύριος καθήμενος, ἀλλὰ καὶ οἱ μαθητὲς καθήμενοι περιμένοντας κάτι μεγάλο. Ὁ μὲν Κύριος καθήμενος ἐν δόξῃ νικηφόρος, ὁλοκληρώσας, πληρώσας τὴν ἀποστολή Του, τῇ θείᾳ οἰκονομίᾳ· οἱ δὲ μαθητὲς μὲ προσδοκία ἀναμένουν νὰ δεχθοῦν αὐτὴν τὴ φοβερὴ θεϊκὴ δύναμη.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, γι' αὐτὴν τὴ δύναμη, τὴν ὑπόσχεση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπάρχει μιὰ μεγάλη προϋπόθεση. Εἶναι ἡ βεβαιότητα τῆς πίστεως, ἡ σιγουριά, ὅτι πράγματι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ὁ Κύριος τοὺς μυστα-γωγοῦσε. Πῶς ἔρχεται αὕτὴ ἡ βεβαιότητα τῆς πίστεως;

«Παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς» (Πράξ. α´ 3). Φανέρωνε συνέχεια τὸν ἑαυτό Του στοὺς μαθητὲς ζῶντα μετὰ τὸ πάθος μὲ πολλές ἀποδείξεις καὶ ἐμφανίζοντάς Τον ἀναστάντα γιὰ σαράντα μέρες προτοῦ νὰ ἀναληφθεῖ. Τὸ πρῶτο ποὺ τοὺς χάρισε ἦταν ἡ βεβαίωση τῆς Ἀναστάσεως, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀναβλύζει ἡ σιγουριά τῆς πίστεως.

Τὸ δεύτερο στοιχεῖο φαίνεται ἀπὸ τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα οἱ ἴδιοι ἐπιτελοῦσαν. Λέγει στὸ κατὰ Μᾶρκον Εὐαγγέλιο *«σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύ-σασι ταῦτα παρακολου-θήσει»* (Μᾶρκ. ιστ´ 17). Ἀποδείξεις, σημεῖα, ἐνδεί--ξεις, φανερώσεις σὲ αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἶναι τὰ ἑξῆς: Πρῶτον, θὰ βγάζουν δαιμόνια στὸ ὄνομά μου. Δεύτερον, θὰ μιλοῦν γλῶσ-σες ἄγνωστες ὥς τώρα. Τρίτον, θὰ πιάνουν φίδια μὲ τὰ χέρια. Τέταρτον, καὶ ἂν πιοῦν ἕνα δηλητήριο δὲν θὰ τοὺς πειράξει. Καὶ πέμπτον, θὰ βάζουν τὰ χέρια τους πάνω σὲ ἀρρώστους καὶ θὰ θεραπευθοῦν. Αὐτὰ ἔκαναν οἱ ἀπόστολοι. Σὰν νὰ λέγει ὁ Κύριος, «Μαθητὲς μου ἀληθινοί, ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ζωντανὸ τὴν πίστη, εἶναι αὐτοὶ ποὺ κάνουν σημεῖα, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν οἱ ἴδιοι». Κι ἐμεῖς πρέπει νὰ βλέπουμε σημεῖα καὶ πρέπει νὰ μετέχουμε σὲ σημεῖα. Αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως μας καὶ αὐτὸ βεβαιώνει τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ μέσα μας. Γιὰ φαντασθεῖτε νὰ ἔχει κανεὶς προσευχὴ ποὺ νὰ λύνει προβλήματα. Γιὰ φαντασθεῖτε νὰ μπορεῖ νὰ στρέφεται στὸν Θεὸ καὶ νὰ παίρνει ἀπα-ντήσεις. Γιατί ὄχι; Ἡ ὁ Θεὸς εἶναι ἀληθινὸς καὶ ἀποδεικνύεται ἢ ὄχι καὶ τότε εἶναι κενὴ ἡ πίστη μας. Καὶ εἶναι ἀληθινός! Ἀπλῶς ἐμεῖς εἴμαστε ψεύτικοι, εἴμαστε ἄνθρωποι ἀμέτοχοι αὐτῆς τῆς πιστοποιημένης δυνάμεως ποὺ δίνει στὸν καθένα.

Τὸ δεύτερο στοιχεῖο, λοιπὸν, μετὰ τὴ βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἡ ἀπόδειξη τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπὸ τὴ δύναμη τὴν ὁποία δίνει στὸν κάθε πιστό.

Τὸ τρίτο εἶναι ἡ βεβαίωση τῆς πίστεως διὰ τῆς εὐλογίας τῆς Ἀναλήψεως. Λέγει τὸ

ἀπολυτίκιο «Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς μαθητάς, βεβαι-ωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρω-τῆς τοῦ κόσμου». Ὡς τότε μπορεῖ νὰ ἦσουν ὁ δάσκαλος, ὁ θαυματουργός, ὁ χαρισματικός, ὁ δυνατός, ὁ ἅγιος. Θεὸς ἀποδεί-χθηκες ὅτι εἶσαι τῇ στιγμῇ πού ὑπερφυσικὰ ἀναλαμ-βανόσουν μπροστά στὰ μάτια τῶν ἀποστόλων, μέσα ἀπὸ τὴν εὐλογία, τὴν ὁποία ὡς αἰώνια παρακαταθήκη χάριζες στοὺς μαθητές Σου καὶ δι' αὐτῶν ἐκχωροῦσες στὴν Ἐκκλησία Σου.

Τέταρτη καὶ πέμπτη εἶναι ἡ μαρτυρία καὶ τὸ μαρτύριο ἀντιστοι-χως. «Καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν Ἰουδαίᾳ καὶ πάσῃ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. α' 8). Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἐσεῖς πού εἴχατε φόβο μέσα σας, θὰ γίνετε τόσο δυνατοὶ πού θὰ μπορέσετε νὰ δώσετε τὴ μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς θεότητός μου καὶ στὴν Ἰουδαία καὶ στὴ Σαμάρεια καὶ φυσικὰ στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Τὸ μήνυμα τῆς θεϊκῆς ἀλήθειας, ἡ ζῶσα δύναμη, αὐτὴ πού θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶπε ὁ Κύριος στοὺς μαθητές, αὐτὴ θὰ σᾶς μεταμορφώσει ἀπὸ δειλοὺς καὶ περιορισμένων χαρισμάτων ἀνθρώπους σὲ δυνατοὺς μάρτυρες τῆς πίστεως, πού θὰ δίνετε τὴ μαρ-τυρία τοῦ λόγου.

Καὶ τέλος, θὰ γίνετε μάρτυρες τῆς πίστεως καὶ θὰ χύσετε μαρτυρικὰ τὸ αἷμα σας. Τὶ φοβερό! Τὸ εἶπε στοὺς ἔνδεκα ἀποστόλους· ἀπὸ τοὺς ἔνδεκα, μὲ ἐξαίρεση τὸν Ἰωάννη, οἱ δέκα ἔδωσαν καὶ τὸ αἷμα τους. Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀπόδειξη τῆς πίστεώς τους. Δὲν νοεῖται χριστιανὸς νὰ μὴν ζεῖ τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ἐπάνω του καὶ νὰ μὴν τὴν ἐκφράζει σὰν βίωμα δυνάμεως, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἓνα ἀδύνατο κεράκι πού σβήνει μὲ τὸ πρῶτο φύσημα. Αὐτὴ ἡ πίστη «ἄχρι θανάτου» ἀποτελεῖ μιὰ ἀκόμη βασικὴ προϋπόθεση τῆς ἀποδοχῆς τῶν καρπῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ Ἐκκλησία μας μὲ πανηγύρεις σὰν τὴν παροῦσα θέλει νὰ γεμίσει τὶς ἄδειες ἀπὸ δύναμη καρδιῆς τῶν πιστῶν, ὅπως εἴμαστε ἐμεῖς. Ἔχουμε μιὰ πίστη, ὅπως προανέφερα, ἀδύνατη σὰν κέρακι πού μόλις φυσήξει ὁ ἀσθενέστερος ἄνεμος σβήνει καὶ ἐξαφανίζεται. Ὁ Θεὸς μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε ἄσβεστες λαμπάδες. Εἶπαμε στὴν Ἀνάσταση «δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός», πάρτε φωτισμὸ καὶ δύναμη πού δὲν θὰ σβήνει ποτέ, θὰ εἶναι ἀνέσπερη, ἄληκτη, πραγματικὴ, ἀληθινή. Ἀλλὰ τὶ φοβερὸ νὰ περιρρέουν στὶς πανηγύρεις καὶ στὶς ἐκκλησίες δίπλα μας αὐτὲς οἱ ἀλήθειες καὶ νὰ μὴν καταλαβαίνει τίποτα ἡ ψυχὴ μας. Τόσο ἀδύνατη εἶναι ἡ ἀνθρώπινη φύση ἀλλὰ καὶ τόσο μεγάλη εἶναι ἡ χάρις.

Σᾶς δίνω τὴν εὐχὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ νὰ ἀπο-τελέσει ἀκράδαντη φετεινὴ προσωπικὴ ἐμπειρία καὶ καθὼς θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν ναὸ νὰ εἴμαστε σὰν τοὺς ἀποστόλους: νὰ εἴμαστε οἱ λίγοι πού μεταμορφώνονται σὲ πολλούς, οἱ ἀδύνατοι πού γίνονται λιοντάρια δυνά-μεως, οἱ ψεύτικοι πού παλεύουν μὲ τὴν

πτώση τους καὶ τελικὰ γίνονται ἀληθινοὶ καὶ δέχονται τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Τὶ καλύτερη εὐχὴ ἀλλὰ καὶ τὶ μεγαλύτερο πρᾶγμα ἢ εὐχὴ αὕτὴ νὰ μεταμορφωθεῖ σὲ πράξη καὶ ἐμπειρία.

Νὰ μᾶς ἀξιώσει τοῦ χρόνου ὁ Θεὸς ὅλοι μαζί νὰ γιορτάσουμε μὲ πνεῦμα ἀληθινὸ καὶ μὲ προσωπικὴ ἐμπειρία τὴν ἐπέλευση τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως καὶ φυσικὰ στὴν ἐπικείμενη μεγάλη γιορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς. Ὁ Θεὸς μαζί μας!

Ὁ Θεὸς μαζί μας!

Ἀνάληψη 2024